

VÝSLEDKY 26. ROČNÍKU PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ DIVADELNÍ KOJETÍN 2018

NOMINACE NA DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2018

- **Divadlo Brod Uherský Brod** s inscenací *César a Drana* v režii Romana Švehlíka

DOPORUČENÍ NA DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2018

- **Dramkrou Opava** s inscenací hry *Detektor lži* v režii Jakuba Plaskury

DOPORUČENÍ NA DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2018

- **Divadlo 6. května Holešov** s inscenací *Maryša* v režii Konráda Popela

CENA DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- **Divadelní spolek Kroměříž** za inscenaci *Utíkej, Nituško*

- **Divadlo Václav Václavov** za inscenaci *Na tý louce zelený*

- **Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves** za inscenaci *Nahé Slovácko*

ZVLÁŠTNÍ UZNÁNÍ:

Láskyplné vyznání Svači a stréca Milana dětské skupině Mimoni Kojetín za to, že jste!!!

CENY:

- **Jakubu Plaskurovi** za autorsko-režijní přístup ke hře *Detektor lži*

- **Dramkrou Opava** za hereckou souhru v inscenaci *Detektor lži*

- **Konrádu Popelovi** za režii inscenace *Maryša* Divadla 6. května Holešov

- **Bohdaně Hýžové** za herecký výkon v roli *Hospodské* v inscenaci *Maryša* Divadla 6. května Holešov

- **Divadlu Václav Václavov** za hudební složku inscenace *Na tý louce zelený*

- **Tomáši Šípovi** za herecký výkon v roli profesora Václava Bulfínka v inscenaci Na tý louce zelený Divadla Václav Václavov
 - **Michaele Vachové** za herecký výkon v roli Denisy a Mamzelle Nitouche v inscenaci Utíkej, Nituško Divadelního spolku Kroměříž
 - **Divadelnímu souboru ASpol Lužánky Brno** za hereckou souhru v inscenaci Kafe a čurpauza
 - **Lence Sasínové** za herecký výkon v roli Drany v inscenaci hry César a Drana Divadla Brod Uherský Brod
 - **Romanu Švehlíkovi** za výtvarné zpracování inscenace César a Drana Divadla Brod Uherský Brod
-

ČESTNÉ UZNÁNÍ:

- **Pavlině Lukášové** za herecký výkon v roli Marcii Bradshawové v inscenaci Láska mezi nebem a zemí Hanácké scény MěKS Kojetín
- **Markétě Krchňákové** za herecký výkon v roli Strážného anděla v inscenaci Láska mezi nebem a zemí Hanácké scény MěKS Kojetín
- **Michalu Bílkovi** za herecký výkon v rolích Ludvíka, bezdomovce, bagristy a trubce v inscenaci Kapky medu DS OB Velká Bystřice
- **Aleně Směšné** za herecký výkon v roli Strouhalky v inscenaci Maryša Divadla 6. května Holešov
- **Romanu Uwe Juráňovi** za herecký výkon v roli Francka v inscenaci Maryša Divadla 6. května Holešov
- **Petře Manišové a souboru Máňa Valtice** čestné uznání Jana Amose Komenského za praktickou ukázkou „školy hrou“ v inscenaci Poslední hodina
- **Josefu Königovi** za režii inscenace Na tý louce zelený Divadla Václav Václavov
- **Petru Minářovi, Janu Snášelovi a Marii Přidalové** za scénografii inscenace Na tý louce zelený Divadla Václav Václavov
- **Zuzaně Bradáčové** za herecký výkon v roli Hančí v inscenaci Na tý louce zelený Divadla Václav Václavov
- **Bohumile Hýžové, Janě Štěpánové a jejich kolektivům** za kostýmy a scénu inscenace Utíkej, Nituško Divadelního spolku Kroměříž
- **Janu Raclavskému** za herecký výkon v rolích inspektora, poručíka a Coriny v inscenaci Utíkej, Nituško Divadelního spolku Kroměříž

- **Vendule Spálovské** za herecký výkon v roli Petry Zikmund v inscenaci Srnky Dobrovolného divadla tovačovského

- **Ivanu Helmichovi** za autorský text Nahé Slovácko

VŠEM OCENĚNÝM, DOPORUČENÝM A NOMINOVANÝM Z DIVADELNÍHO KOJETÍNA VELKÁ GRATULACE!!!

Odborná porota pracovala ve složení:

Vladimír Fekar – předseda, garant
Petra Richter Kohutová, Vladimír Altán Mátl – členové

NOMINACE NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA 7. DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2018

Soubor: **Divadlo Brod Uherský Brod**

Inscenace: **César a Drana**

Autor: **Isabelle Doré**

Režie: **Roman Švehlík**

Inscenace hry Isabelle Doré César a Drana završila přehlídku Divadelní Kojetín 2018. Vyhledávané monodrama o romské ženě Draně, životem všelikým způsobem zkoušené a pokoušené, jež vede rozsáhlý a do mnoha motivů rozvětvený monolog se svým mrtvým koněm, je vždy velkou režijní, ale především hereckou výzvou. Pouštět se do Césara a Drany bez Drany v souboru zkrátka nemá žádný smysl. A uherskobrodský soubor má svou Dranu, Dranu melancholickou, zvnitřnělou, neokázalou, Dranu existenciálně napojenou na svého koně a úděl poslední cesty Lenka Sasínová podává v roli Drany obdivuhodně koncentrovaný výkon. Je v postavě bytostně přítomná, identifikuje se s ní i s příběhy, které po smrti sobě, jemu i divákům vypráví. Dělí se o svůj život jako čtenář fotoalba. Její kůň je na jevišti ztvárněn jako houpací koník, čili metaforický objekt, s nímž si spojujeme dětství. Přeneseně tedy hovoří Drana se sebou samou, protože toho dětského koně si osedlala už v samotném dětství – César je koněm jménem život.

Lenka Sasínová sice v této inscenaci nese všechny vnější znaky romské ženy (“folklórní“ romský kostým, líčení – šediny v černých vlasech, dokonce hnědé kontaktní čočky), vnitřním ztvárněním však zůstává více v naší kultuře, nepouští se do expresivních „romských“ gest, které nám nejsou vlastní a vedly by spíše k vytváření nešikovné a vnitřně nepravdivé vnější charakteristiky tradiční cikánky. Naopak: Lenka Sasínová velmi ctí základní situaci loučení s koněm, její herectví je tedy jakousi pomalou existenciální panychidou za zemřelého koně, panychidou za vlastním životem, její interpretace se může jevit jako romantizující, s neúměrnou mírou sentimentu, ale přijmete-li ji bez očekávání a předsudečného jiného čtení

a interpretace této postavy, čeká vás emocionálně velmi intenzivní divadelní zážitek. Režisér velmi vhodně zapojil do inscenace romského hudebníka, tklivé housle podporují křehkost a intimnost interpretace. Scénografie pracuje s realistickými rekvizitami starého romského koňského povozu, zadní bílý horizont je využit k projekci siluet na principu stínového divadla. Napájení dřevěného koníka, příprava polévky, která není polévkou (je jenom jako) je v jinak realisticky vedené inscenaci upomínkou na dětský svět, který je ztracen. César a Drana je inscenace bez efektů, teatrálnosti, křehká jako tklivé táhlé táhnutí smyčcem po těle houslí. Na přehlídce v Kojetíně působil César a Drana jako nejkompaktnější ze všech přítomných inscenací, jak po herecké, tak režijní a textové stránce. Je však více než zřejmé, že intenzita zážitku je spjata s intimitou hracího prostoru, s tím, aby divák zažil společné bytí s hercem a postavou.

Shrnutí – Důvody nominace:

- bytostná přítomnost herečky Lenky Sasínové v postavě,
- jemná neokázalá herecká interpretace, zdůrazňující tok plynoucího času, který Drana nad mrtvým koněm zažívá,
- hudebně křehké využití romského hudebníka (houslisty) jako doprovodu,
- komplexní herecký i hudební výkon

Příloha Petra Richter Kohutová pro Amatérskou scénu

Často uváděné monodrama Isabelle Doré César a Drana v podání uherskobrodské Lenky Sasínové a v režii Romana Švehlíka bylo uvedeno v nevděčném dopoledním čase, a navíc jako poslední v soutěžní části přehlídky, přesto většinu diváků zasáhlo, stalo se pomyslným vrcholem Divadelního Kojetína a porotě řádně zamotalo hlavu. Tvůrci měli šťastný nápad využít pouze jeviště, na němž se nacházel nejen prostor inscenace (Dranin stylizovaný vůz, její kůň a za bílým horizontem tušená dálava, snad zimní pláň, snad kraj Smrti), ale i diváci, kteří tak mohli být přítomni zpovědi cikánky Drany. Ta se řadí mezi dnes tak moderní „nespolehlivé vyprávěče“; ve vyprávění nad umírajícím koněm Césarem se proplétá realita s fikcí, pravda se lží, střídají se různé časy, jedna věta jako by popírala druhou, divák je neustále znejišťován – a tak je velmi důležité, aby představitelka jediné role v sobě měla nadměrnou dávku přesvědčivosti a vedle sebe režiséra, jenž jí pomůže prosté vyprávění ozvláštnit. Cena za herecký výkon pro Lenku Sasínovou (o její vnitřní angažovanosti není pochyb) a cena za výtvarné zpracování inscenace pro Romana Švehlíka jsou jen konkrétním vyjádřením toho, že podle poroty bylo obojí naplněno; dlužno zmínit ještě vynikající hudební a zvukovou složku (inscenaci doprovází živý houslista, jenž má v ději i konkrétní funkci). O tom, že César a Drana byl nominován do programu Divadelního Pikniku Volyně 2018, nakonec rozhodl fenomén, jenž budiž nadále po všechny časy nazýván „Fekarovy slzy“; předseda poroty byl skutečně dojat, zážitek z představení označil za existenciální a inscenaci v tomto tvaru jako mimořádně emocionálně působivou a pro Divadelní Piknik vhodnou. Doufejme, že ve Volyni se najde prostor natolik komorní a s natolik dobrou akustikou, aby tato ztišená a intimní zpověď vyzněla.

DOPORUČENÍ NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA 7. DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2018

Soubor: **DRAMKROU Opava**

Inscenace: **Detektor lži**

Autor: **Jakub Plaskura**

Režie: **Jakub Plaskura**

Detektor lži je autorským počinem velmi ambiciózního studentského sdružení opavských studentů, kteří pod vedením Jakuba Plaskury již několik let svědomitě a systematicky rozvíjejí svou autorskou i hereckou tvorbu. Protože přikládám dva časopisecké články jako přílohu, pokusím se pouze v bodech shrnout důvody, proč se lektorský sbor ve složení Vladimír Fekar, Petra Richter Kohutová a Vladimír Altán Mátl rozhodl doporučit inscenaci na Divadelní Piknik Volyně:

- aktuální téma, odcizenost zaměstnanců jedné firmy, neschopnost komunikace, obelhávání se navzájem,
- precizní vedení herců k civilnímu, až filmovému hereckému projevu,
- promyšlená režie inscenace,
- kolektivní výpověď studentů skrze danou hru.

Příloha 1: Petra Richter Kohutová pro Amatérskou scénu

Od roku 2014 funguje soubor Dramkrou, tvořený studenty opavské Slezské univerzity, jenž se orientuje na interpretaci současných dramatických textů převážně z vlastních zdrojů. Z osmi inscenací pro čtyři napsal předlohu, šest režíroval a ve čtyřech hrál Jakub Plaskura, u Detektoru lži plnil všechny tyto funkce; nutno dodat, že jeho největší devizou je asi schopnost dát kolegy dohromady, nadchnout pro to které téma, přimět je k pokorné službě textu a herecky sjednotit. Uvedená hra (jejíž název není přesný, možná by více odpovídal Detektor pravdy) připomíná formálně Kar Jasmíny Rezy či Vinterbergovu Rodinnou slavnost; pět osob se sejde na pohřbu Jana Boháče, šéfa čtyř a manžela jedné z nich, a jak se postupně ukazuje, milence další z postav, podvodníka, snad defraudanta a zcela jistě násilníka. V průběhu večera vycházejí najevo lži, jichž se postavy dosud dopouštěly a jež určovaly jejich existenci; rozhodnou se říkat si výjimečně pravdu s tím, že druhý den navážou na své životy a vztahy, jako by se nic nestalo – což samozřejmě ve výsledku není možné... Inscenace je seskládána z kolektivních výstupů a individuálních monologů, jež se téměř pravidelně střídají a jež by měly odhalovat tajemství té které postavy; bohužel se tak moc neděje – na začátku víme prakticky vše, v průběhu inscenace si spíše věci potvrzujeme; slušelo by více nejednoznačnosti. Jakub Plaskura nicméně vede své herce k filmovému, téměř civilnímu herectví a staví je do promyšlených aranžmá. A přestože předloze by možná svědčilo více překvapování a méně modelovosti, byl Detektor lži doporučen na Divadelní Piknik Volyně 2018.

Příloha 2: Vladimír Fekar pro časopis Divadelní Koječák (rubrika Recenzor)

Detektor lži aneb Modelové odhalování hříšné minulosti

Detektor lži podroben recenzoru, zvláštnímu to přístroji Divadelního Koječáka, který spouštím krátce po půlnoci, abych stylem takřka automatického psaní rekonstruoval řečené při krátkém povídání se souborem po inscenaci, interpretoval viděné a případně zmínil cos o minulosti a budoucnosti recenzorem nasvětleného představení. Opavští studenti Slezské univerzity v chudičských poměrech (ach, chvalme chudé divadlo bez prostředků, neb v omezení přeci se mistr ukáže) provozují s talentem, pílí a odhodláním divadelní soubor DRAMKROU a pokouší se v něm systematicky o autorskou tvorbu. Opírají se z větší části o hry Jakuba Plaskury, gurua souboru, který podle všeho patří k hlavním hybatelům divadelních aktivit tohoto seskupení. Detektor lži je možné vnímat spíše jako modelovou hru. Pohřeb šéfa jedné firmy Jana Boháče (ach to nomen omen, bohatý Boháč firmu řídí) svede dohromady pět pozůstalých, čtyři firemní zaměstnanci a šéfovu manželku k jednomu stolu. Během onoho postpohřebního setkání vyhřeze až se sopečnou eruptivností minulost všech postav (tu ztráta důležitého firemního kontraktu, tu nevěra, tu kleptomanie, tu domácí násilí). Valí se to na diváka bez oddechu jedno přes druhé, až se množství odhalení jeví jako těžko uvěřitelné balvany, které na jednu firmu padnout snad ani nemohou. Možná také proto hra modelová: je zároveň jakýmsi přímým odsudkem konzumního způsobu života zbohatlíků (promiňte onu třídní formulaci), jimž rychle vydělané peníze zdeformovaly charaktery. Herci hrají své postavy civilně, s citem a úsilím o uměřené, až filmové herectví. Situace této postpohřební seance je prolínána monology postav k publiku, jimiž postavy nejčastěji dopovídají a dovysvětlují svůj postoj k odhalené minulosti. Jakub Plaskura se jeví v inscenaci jako zručný režisér, daří se mu setřást všechny herecké výkony do jednotného hereckého stylu, používá minimalistické prostředky, věří slovům své hry, takže pohyb postav nikdy nepůsobí bez motivace. Jakub Plaskura jako dramatik se jeví jako konstruktér modelového světa zaměstnanců, daří se mu budovat samotné okamžiky odhalení minulosti, ale svou hrou nám neumožňuje vidět postavy víceznačněji. K odhalení se dostáváme až příliš přímočaře, vidíme postavy jen minimálně bojovat o to, aby vyjevená pravda o minulosti byla jako pravda přijímána, nestřídají se okamžiky humoru, naděje s hořkými a tragickými situacemi. Ve své podstatě nejde ani tak detektor lži, ale detektor pravdy. Postavy ve hře samotné už o své minulosti nelžou, jsou jen odhalovány jejich lži, jichž se dopouštěly v minulosti. Určitě by hru obohatilo, kdyby se postavy musely vypořádávat také s tím, že některé z postav lžou přímo po pohřbu. Ale možná by to pak byla jiná hra. DRAMKROU jako soubor jeví se mi perspektivní. Jakub Plaskura je už v pátém ročníku a větry a vánky osudu (ach to užití literárních kliše) jej zavějí patrně někam pryč, daleko od opavských luhů a hájů. A kdo bude potom vsoukávat ostatní studenty do světa svých her? Těším se na nástupce, těším se na zrání dalších autorů. Je dobře zaseto.

DOPORUČENÍ NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA 7. DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2018

Soubor: Divadelní spolek D6K Holešov

Inscenace: Maryša

Autor: Alois a Vilém Mrštíkovi

Režie: Konrád Popel

Ač se s inscenováním Maryši setkáváme velmi často (poslední dobou i u ochotníků velmi zdařile), má holešovská Maryša co nabídnout. Při zachování tradičního rázu původní předlohy, včetně jazykové podoby, ji inscenátoři částečně aktualizovali a velmi zdařilými škrty dosáhli příjemné časové stopáže, bez ztráty jakékoliv nezbytné informace. Zajímavě řešená scéna – černočervený panel, snad jakási stékající krev, s obdélníkovým úzkým oknem (kterým se jakoby i skutečně stále někdo dívá) uprostřed, funguje naprosto bezchybně bez nutnosti výraznějších přestaveb. Aktualizace do současnosti působí snad nejvýrazněji ve scéně v hospodě. Zde spíše u jakéhosi venkovského obchůdku (stánku) suplujícího právě onu hospodu, tedy místo tradičního setkávání, kde se místní scházejí na jednoho „lahváče“, u kterého řeší své existenční starosti i „venkovské drby“. Aktualizace je to tak důmyslná, že až evokuje krutost sociálně kritických filmů Bohdana Slámy, a tím jakoby pomyslně nabízí klíč k pochopení příběhu Maryši jako nadčasového příběhu o promarněnosti lidského života, o vyprázdněnosti citů a nemožnosti, či lépe neschopnosti, vymanit se ze svého sociálního prostředí. A to ani za cenu smrti. V herecké složce lze hovořit o velmi kvalitním hereckém projevu u všech postav, přičemž nejvýrazněji působí představitelky postav Strouhalky a Hospodské. I přes drobné výtky ke zvolené scénické hudbě (spíše ve způsobu jejího použití) byli jsme spolu s diváky svědky mimořádného představení velmi kvalitní inscenace, vymykající se kvalitou svého provedení běžným parametrům. Rozhodně by na národní přehlídce nabídla možnost podnětné diskuse a možnost srovnání s jinými inscenačními pokusy.

Pozn.: Zpráva formulována členem poroty Vladimírem Altánem Mátlem

Příloha: Petra Richter Kohutová pro Amatérskou scénu

Zdálo by se, že udělat Maryšu nově a „úplně jinak“ nelze (na profesionálních jevištích se jen v posledních sedmdesáti letech objevila více než stokrát a ochotnický svět si s profesionály nezádá), lze ji snad reinterpretovat a ozvláštnit. Myslím, že obé se povedlo holešovskému divadlu 6. května a režisérovi Konrádu Popelovi. Tvůrci zachovali tradiční ráz předlohy včetně použitého jazyka, ale obrátným proškrtáním ji zredukovali na příjemnou diváckou stopáž osmdesáti minut, aniž by se zbavili důležitých informací; černočervený panel čelně na jevišti je narušen jakýmsi vyřezaným oknem (často používaným a zdůrazňujícím, že vždycky se někdo dívá) a funguje s minimem dalších jevištních objektů tu jako světlice, tu jako náves, tu jako hospoda (kolega Altán ji vnímal spíše jako stánek s prodejem alkoholu než místo tradičního vesnického setkávání); ozývá se pořád dokola tentýž hudební motiv, jehož význam by měla měnit ta která situace (ne vždy to funguje); všechny postavy jsou zapamatovatelné (včetně mlčícího pána „zazděného“ do kabátů), i když identifikační figura se nevyskytuje (takovou přehlídku „ne-sympat’áků“ aby člověk pohledal), a herecká souhra funguje báječně. Holešovští stvořili pro svou Maryšu studený svět, v němž jsou vztahy vyprázdněny, vymanit se z pokryteckého prostředí nelze a lidský život nelze nepromarnit; v lecčems inscenace připomínala filmy Bohdana Slámy. A porota se rozhodla ji doporučit do programu Divadelního Pikniku Volyně 2018.

Vladimír Fekar, předseda odborné poroty Divadelního Kojetína 2018